

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 19

НЪЖНО РОБСТВО.

(И. Н. И.)

Ахъ Елвино, надъ свѣма си
Ты побѣду одржала;
Али само едногъ роба
У ланцу си задржала.

И тай еданъ осуѣненъ е,
Да вечито ланаць носи.
Онъ милости твое неће,
Съ тымъ се робствомъ онъ поноси.

Тежки ланци непрестано,
Све се веѣй јоште плету,
Онъ теготу неосећа
Ерѣ му мисли къ небу лету.

Непуштай га ты изъ робства,
Онъ нетражи другогъ рая;
Онъ ты с' моли само зато,
Да то робство нема края.

У Бечу 1846. год.

А. Б. М.

БЕЛА РУЖА.

(продужено.)

„Она ашикуе (кокетира) само са нѣнимъ свромнимъ наикомъ. Она ништа друго на свету нелюби, осамъ нѣне беле руже.“ Шапташе млада една дама свомъ играчу, кои е близу мотреѣгъ Роберта стаяо. „Зарѣ е оно аљина за балъ?“ дода она подсмѣвателно, „чисто бы човекъ мислио, да се она сиротица налази при каквой жалости.“

„Можда и нема великѣй изборъ рува,“ шапне јој играчъ. — „Могуће!“

„А ко е та црна голувица?“

„Непрестано се виѣа у дружеству гостное Симонића, можда е каква сиромашна сродница. Я самъ за асталомъ поредъ нѣ седила — она много не говори, ал' што рекне паметно рекне, то јој и завистницы признати мораю. Цѣло нѣно быће указуе ми се као нешто убіено, снуждено — —“

Разговоръ се овај прекине, ерѣ играчи буду волнама играца далъ одтерани. Шареный онај играчъ са својомъ црномъ играчицомъ стаяо е недалеко одъ Роберта.

„Я молимъ господине,“ проговори она тихо, „дозволите да мало престанемъ — ово брзо играѣ тако ме е уморило, да се неосећамъ најболѣ.“

„Заповедате ли, да васъ у другу собу одведемъ?“ запитала брзо онај вицошъ, „заиста и естѣ страшно велика врућина у овой сали.“ Робертъ ступи брзо къ овой госпи. „Шта? Ђлена, вама нѣ добро?“ запитала онъ хитно.

„Све ће ово проћи, господинъ Симонићу, докъ се само одморимъ!“ одговори она, но таквимъ гласомъ, кои е явно нѣно удивлѣнѣ, а и трудъ показао, да она ово брижљиво паштенѣ младогъ овогъ човека одъ себе одвратити жели.

„Да васъ водимъ мојој матери, Ђлена!“ рекне далъ Робертъ понудивши јој свою руку съ толикомъ услужностѣ, да се нѣгова велика брижљивостъ за младу ову госпу, издавала. „Господинъ Петерзенъ“ окренувши се нѣномъ играчу, „дозволиће ми, да му нѣгову играчицу на кратко време одведемъ“

Г. Петерзенъ уступи страхопочитателно предъ богатимъ овимъ младѣнемъ натрагъ; на молбу овогъ, онъ нѣ имао другогъ одговора, осимъ тужно произведеногъ осмѣха, кои е онъ пола на Ђлену пола на Роберта управіо. Съ люборевнѣливимъ погледима пратио е онъ младѣй овај паръ люди, кои су, водећи се исподъ руке, у одну собу поредъ сале ушли. Затимъ извуче свою мирисну мараму изъ џепа, убрише озноено чело свое, и узме одну чашу лимунаде, да свою узбуѣну крвѣ мало разблажи и умيري.

„Благодаримъ вамъ господине Роберте,“ проговори тихо Ђлена, „што сте ме одъ несносногъ друга оногъ ослободили. Я бы свиснула одъ еда, ако бы целу игру съ нѣнимъ довршити морала.“

„Мало е оштроуміа требало, да човекъ вашу намѣру погоди; ал' вы ћете ми опростити за ово примѣчанѣ Ђлена, да овај балъ нѣ на вама очекивано дѣйство произвео —“

„Шта, госп. Роберте?“ запитала брзо млада ова госпа, коя е заиста тако клонула была, да се неотице на Софу спустила, до кое беше е нѣнъ пратиоцъ довео. Изговоръ онај збогъ досадногъ дружства она е само измислила, да бы Робертову услужностъ одъ себе одбила.

Младѣнъ овај, невидивши у соби гостию седне поредъ нѣ.

„Блена“ почне онъ полако говорити, „съ найвећимъ сажаленѣмъ, я самъ ваше тихо и стращливо обхоћенѣ примѣтїю, кое я за слѣдство вашегъ положая у овой кѹхи држимъ; тако неможе далѣ остати, и не, сажаленѣ, већъ почитанїе према вама произвело є у мени овай намишляй, да вамъ оно почитанїе прибавимъ, кое вамъ є мое срце одъ првогъ угледа одавати морало. Вы знате да самъ я повода дао овомъ веселю, да є стало труда, докъ самъ я кодъ мое матере, коя такова буйна увеселеня нетрци; планъ овай произвео, па и пакъ ми є испало за рукомъ; но садъ признаемъ, срцемъ моимъ приморанъ, да є ово торжество нарећено за то, да бы промену у вашъ едновидный животъ увело, а юшть вице, да вамъ покажемъ, да ваше бавленѣ кодъ мое майке, одъ найвышегъ є значая за мене. Блена, вы сте кралица овогъ торжества а и срца могъ! О, несумняйте се о истини овы рѣчи — я ћу їй моїой матери повторити, да зна, да є Блена вице нешто, него проста нѣна дружбена дама, нека чує, да срећа нѣногъ единогъ сына зависи одъ васъ.“

„Господине, Господине!“ замуца упрешена Блена, трудећи се да свою нѣжну руку, изъ руке младића извуче.

„Блена,“ продужи Робертъ далѣ, „ако оћу да се ово изясненѣ као увреда за васъ неукраже то несмемъ ову молбу прећутати: Остајте за свагда у нашемъ дому; будите кћи мое матере, будите моя сопутница живота!“ дода са дртећимъ гласомъ Робертъ.

Блена є недвижима седила; нѣна є рука стаяла у нѣговой, а ружична руменъ указала се на нѣнимъ снегоблдимъ образима. Робертъ є са страомъ очекивао нѣнъ одговоръ. Нѣговъ цѣо изгледъ показивао є безграничну любовъ, коя є у прсима нѣговимъ беснила. И заиста, као ни єдна друга, была є Блена способна, жаръ любви у младићъ грудма ужећи; она є заслуживала, цѣлъ свою мысли и дѣла Робертовы быти.

Кадъ Робертъ види да она ћути, прошапће онъ са дртећимъ гласомъ:

„Опростите Блена, я васъ нисамъ хтео увредити, я знамъ, да любовь потребує дугу повѣрителность, да бы се потомъ смела рѣшити явномъ признаню; алъ збогъ тога и пакъ несумняйте о моїой искренности, еръ пре, него што самъ вамъ мою любовь одкрїю, я самъ себе изпитао; и нисамъ другогъ средства наћи могао, моимъ мукама изпунѣномъ станю край учинити, него васъ моїомъ рукомъ и моимъ иманѣмъ понудити! Смемъ ли съ вама предъ мою майку ступити — ?“

Садъ дигне Блена своє велике душе пуне очи горе, у коима су се бристре сузе светлиле.

„Па ако се вы и пакъ узварате?“ запитала она дрћимъ и узбућенимъ гласомъ. „Ако вы оно за нѣжну наклонность држите, што ништа друго нїе већъ сажаленѣ спрямъ єдне бѣдне, одъ свою оставлѣне сиротице, коя є у ваше милосрдїє и благодѣянїє препоручена?“ —

„Я вамъ се заклинѣмъ, Блена, да се неварамъ!“ повиче младићъ обвладанъ сильнымъ чувствомъ. „Тамо у сали играю прве лепоте вароши ове, оне су се до излишества украсиле, да се сію — па ипакъ ме ни найманѣ нетроняваю, и я їй сажалѣвамъ Блена, за нѣжно ушнїанѣ, кое чине, да мою пазливность на себе привуку. Расте-

райте те сумнѣ, па ако можете ми любовь вратити — — —“

„Господинъ Роберте“ прекине она брзо рѣчь, „како вамъ се неблагодарна указати морамъ, што вамъ такоу лепу понуду одрећи морамъ. Ербо съ моимъ животомъ скопчана є една велика тайна мое фамиліє, кою тайноу хранити, мени є света дужность. Я кажемъ да самъ обтерећена томъ тайномъ, па ипакъ є несмемъ изговорити, ни за цѣну те найвеће среће, кою ми вы садъ ето показуєте; а вашомъ рукомъ у кругъ єдне высокопочитоване породице уведена быти, я држимъ заиста за превелику срећу, кою я можда и незаслужуємъ. Господине,“ продужи она тихо вѣщаючи, „я ћу за знакъ вашегъ истинитогъ почитанїа држати, ако ми вы изпуненѣ мое дужности тымъ олакшати помогнете, да мой дугъ благодарности, према великодушїю ваше породице неумножавате. Господине, я немогу вамъ, несмемъ вамъ садъ вице казати; алъ безъ сумнѣ доћи ће време, кадъ ћу вамъ мою благодарность у целомъ пространству нѣномъ изявити моћи.“

Младићъ нїе имао снаге, далѣ їой што говорити. Неописано лепа, и света, изгледала є садъ она нѣму, у нѣной тихой туги, кое узрокъ ни садъ му небыяше дозвољно да дозна. садъ, кадъ се тако безудржанїа изяснїю. Сумнѣ, кое є она у нѣгово срце бацїла, подбадале су любовревнѣивость, и ова грижа подигне нѣгову любовь до обожаваня. Како велика, како величествена морала є нѣна наклонность быти, кадъ є она предпоставляла за любовь исте наклонности, у зависимомъ поданомъ положеню, за кое она нїе створена была, остати, а руку богатогъ младића непримити, за кою бы їой кћери првы породица завидиле. Робертъ є већъ одавна почувствовао, да Блена нїе обична женска была; садъ му є увеличала нѣгово почитанѣ своимъ спокойнимъ оданствомъ судьбини. Игра у сали сврши се, и соба она, у коїой є Робертъ са Бленомъ седїо, напуни се веселе госпде и госца, и г. Петерзонъ се укаже, и чинило се као да се хтѣо о здравлю свое играцице извѣстити. Робертъ и Блена устану.

„Я самъ вамъ обећао, да васъ къ моїой матери водимъ,“ почне Робертъ ясно, „она ће у плавой соби быти молимъ! —“ и съ тымъ їой свою руку пружи —

Праћени обштомъ пажливошћу, изїђу ово двое млади изъ собе. Уђу у плаву собу, и ту нађу госпою Симонїћъ. Удовица ова, жена одъ свои 50 година и одъ необычне величине седила є у великой съ наслонима столицы.

„Добро те си дошао“ повиче она долазећемъ сыну. — „Зашто?“

„Насъ очекує ново радостно и изненадно веселѣ. Па како ся ты и балъ овай наредїо, то ће ти овай случай двоструко позволянъ быти.“

„А шта є то мати?“ запитала Робертъ, држећи юшть єднако Блену за руку.

„Я самъ башъ хтѣла у мою спаваћу собу да идемъ, кадъ аль Ђорђе ми за новога госта яви, кой се найпре жели самой мени явити, пре него у салу студи.“ „Бли казало свое име?“

„Нїє. Я помислимъ да му састанакъ немогу одказати; но како самъ врло клонула, остани ты кодъ мене, па прекрати досадну ону церемонїю при дочеку.“

„Кадъ се смемъ я вратити, да васъ увашу собу од-
пратимъ?“ запита Блена, поклонивши се.

(продужиће се.)

БЕРБЕРИНЪ.

Господинъ. Што се смеешь?

Берберинъ. Смешно ми е. Идући овамо срео самъ
едногъ пияногъ човека, иде крозъ чаршию па посрће; а
сви се люди скупили око њга па му се смею, а онъ
се опетъ њима смее. Я кадъ га сретнемъ упитамъ га:
што посрћешъ море? — а онъ ми одговори: „Видимъ да
сте сви пияни, па я посрћемъ за све васъ.“ — Па докъ
самъ дошао догде паде ми на паметъ, да овај светъ мло-
го бы горій было да нема вина. Човекъ кадъ се мало о-
пие, онъ онда говори праведно, и говори оно што му на
ерцу лежи. Небы требало овољиво судово, ни апелација,
да су люди умели ову божию благодать т. е. вино уважа-
вати, и по његовомъ опредѣленію употребити га. У це-
ломъ свету постои то правило: да ако е човекъ мало пи-
янъ, неможе ништа сведочити, и неможе предъ судъ, иза-
ћи, и ако е што казао неважи ништа ербо е веле, было
пиянъ. То е врло рђаво. Ербо башъ то што човекъ пи-
янъ каже и засведочи, то бы требало да има праву ва-
жностъ. Зато я бы по момъ миѣнію завео: како два пар-
ничара дођу у судъ да се туже, одма да се изнесе неко-
лико ока якогъ вина, па кадъ се обоица опию, онда да се
узму на протоколъ, и да се испитаю, и уверенъ самъ да
бы свакиј истину казао. Тай испитъ да се прочита су-
дјама, па онда судіе да изнесу вина, и што е већа и ва-
жнја парница, тымъ већа да се опию, па онда да кажу
своја миѣнія, а секретаръ да непие него нека бележи миѣ-
нія свои судја; еръ познато е да судіе т. е. у Европи, о-
сврћу се често на много коѣшта, кадъ своје миѣніе даю;
и негледе правицу, него гледе којој е страни парничара
выше великаша наклонѣно. Трезне судіе оногъ су миѣ-
нія, коѣ ће ий найвыше препоручити. По тымъ пиянымъ
миѣніама да се пресуда изрече, и кадъ се сви отрезне
да се пресуда парничарима прочита, и ко буде кривъ да
плати вино, место што сада плаћаю папирне трошкове.
Ако бы се кои почео тужити противу пресуде, онда му
одма треба казати: То си и то пиянъ признао. Трезнимъ
людма неможешъ никако судити. Ербо докъ е годъ тре-
занъ онъ ће едно говорити а друго мислити; и по томе
гдѣ е наиболъ и најаче вино, ту бы инаивећа правда бы-
ла. Како ће правда владати — кадъ у целомъ свету и-
ма уредба, коя каже: пияни, люди и деца, немогу ни уче-
му сведочити. А знамо да има такође у целомъ свету
пословица коя каже: само пияни, люди и деца истину го-
воре. Знамо и то да у прво найстаріе време ніе было
вина, то е знакъ, да ніе было ни оволико искренности ко-
лико сада имамо. Пре потопа люди су тако лукави и р-
ђави были, да се самомъ творцу света досадило, зато пу-
сти потопъ, онај великій потопъ, кои сву землю попла-
ви и све люди и животинѣ подави. Сироте невинне живо-
тинѣ, морале су збогъ люди страдати. Само Ной на њ-
говой лађи са своіомъ госпоіомъ, са своіимъ сыновима и
фрайлама спасе се. Кадъ вода осане — една стара кнѣ-
га прича — стараць Ной изађе на суву землю, укрене и
наложи ватру, и принесе богу жертву. Анђео се яви и

рекне: „Богу се твоя жертва допала, ишти, съ чимъ хо-
ћешъ да те обдари.“ Онда Ной клекне, и дигне руке къ
небу, и рекне: „Господи, жеданъ самъ.“ „Ето воде стар-
че, па се напиј колико хоћешъ“ рекне му анђео — „не-
могу“ одговори Ной — „немогу гади ми се, ербо се у о-
ву воду удавили сви люди и све животинѣ. Волимъ у-
мрети, и самномъ нека изумре савъ родъ человеческій, не-
го да пиемъ ову погану воду. Зато дай те ми какво дру-
го пиће што ніе вода.“ Онда му анђео пружи едну ви-
нову лозу, и научи га како треба да съ нѣомъ поступа.
Ной се обрадуе. Сазове сву свою челядь, засади вино-
градъ, сазида подруме, начини чаброве, и почне цедити и
пити вино, и тако е ціо 300 година вино, и нигди ніе ме-
шао воду у вино, ербо е было побожанъ человекъ, и по то-
ме свакиј види, да правый Християнинъ нигда несипа во-
де у вино, ербо су се у води све животинѣ и люди пода-
вили. — Дакле, слѣдователно, у саюзу са свымъ тымъ
што самъ рекао, види се, да су люди пре потопа, то
естъ пре створеня винове лозе, были рђави, неправедни и
неискрени, то естъ исти овакви као што су и садъ они
кои су трезни. Я самъ много мислю о вину, и будите у-
вѣрени да ће само онај отићи у рай, кои много піе: ер-
бо ко много піе, тай непрестано спава, а ко непрестано
спаваетъ тай ништа неради; а ко ништа неради, тай неможе
ништа ни грѣшити; слѣдователно ко непрестано піе, тай
нема грѣха, а ко нема грѣха иде у Рай, слѣдователно пи-
янъ иде у Рай. И зато и я самъ намыслию да се одамъ
пиянству. — Съ Богомъ. (оде)

Господинъ. Тай ће ми зацело другій путь пиянъ до-
ћи да ме брја.

ДОМАШІЙ ТЕАТРЪ.

Дете. Нано, што псуе тата куварицу?

Госпоя. Како е неће псовати сыне, кадъ е све пе-
ченъ што е остало одъ ручка, дала едной болестной си-
роти, па садъ наши керови немаю шта да еду.

ЗА СПОМЕНИКЪ

Великогъ ербскогъ пѣсника Лукіяна Мушницкогъ, кои ће
се у горњивъ Карловцѣма подићи, штедро участвујући у о-
вомъ лепомъ предузећу, изволили су подарити:

Нѣгова Свѣтлость милостивѣйшій господаръ и князь
ербскій *Александръ Караѣорђевицъ* — 100 фор. ср. банки-
ГГ, *Алекса Симицъ* кн. предста вникъ и попеч ин. дѣла — 1 #
— *Александръ Я. Ненадовицъ* попеч, финансиє 1 # — *Сте-
фанъ Марковицъ* попеч. прав. и просвѣшт. 1 #. — *Стефанъ
Магациновицъ* попеч. ви. дѣла 1 #, *Илиа Гарашаницъ* б. пред-
ставникъ 2 #. — *Маіоръ Миша Анастасіевицъ* — 15 #. —
Стефанъ Стефановицъ предсѣдатель совѣта 1 #. — Членови
совѣта: *Павле Станишицъ* 1 #. — *Ефремъ Ненадовицъ* 1 #
— *Алекса Янковицъ* 1 # — *Илиа Новаковицъ* 10 цв. — *Ю-
ванъ Вельковицъ* 2 фор. банк. — *Еремја Становицъ* 1 # —
Секретаръ совѣта Яковъ Живановицъ 1 #. — *Димитріє
Црнобараць* помоћникъ поп. прав. и просв. 1 #. — *Юванъ
Мариновицъ* б. начальникъ поп. ин. дѣла 1 #.

(продуженіе слѣдує.)

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Канцелиста Апелационогъ Суда Яковъ Гавриловичъ после дугогъ болованя преставио се у вѣчностъ; а на нѣгово место постављенъ е Петаръ Стефановичъ практ. вар. суда.

— Г. Јованъ Милековићъ ђумрукѣя београдскѣй постављенъ е у пензию, а на нѣгово место постављенъ е Стоянъ Спасићъ I. књиговод. попеч. финансије, на овога пакъ мѣсто Јованъ Савићъ I. рачуноспитатељ гл. контроле.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Воени министри Виртемберске, Баденске и Хесенске држали су конференцију у Хайдлбергу. Принцъ Фридрихъ виртемберскѣй назначенъ е за команданта осмогъ корпуса войске немачкогъ саюза.

— Садашњи наследникъ рускогъ престола, најстариј сынъ цара Александра II. зове се Никола, и рођенъ е 8. Септ. 1843. год.

— Европа сада стои у многомъ кое чему, као 1812. године. Онда су были Французи у Русији као и сада. Онда е на престолу францускомъ био Наполеонъ, на Аустрискомъ Францъ, на Рускомъ Александеръ, на Прајскомъ Фридрихъ, као и сада. Онда као и сада, была е Викторія (побѣда) съ томъ разликомъ, онда е была при енглеској войсци а садъ е на енглескомъ престолу.

— Новине јављаю, да непрестано пребѣгаваю саюзни солдати русима у Криму. О јурншу, о комъ се био разпрострео гласъ, да ће саюзници предузети противу Севастополя, ништа се далъ неговори.

— Еданъ Немацъ што се у Америку изселіо, јавля у свомъ писму: да се налази у едной касапници у Филаделфији, гдѣ се сваки данъ 60 волова и 200 свиня за рачунъ Русіе закољ и усолн. (То ће му слабо ко вѣровати.)

— Неспоразумелнъ између Порте и Сардиніе сбогъ доласка войске, свршено е, и сардинской войски опредѣлене су стораде и квартири; и биће примљени одъ Турске као и саюзни Енглезн и Французи.

— У Криму заузели су и држе Руси сва узвишена места на обалама рѣке Черне. У Бондари, Алупки и Ялти стое 7 хил. руски војника. — На обали рѣке Черне подижу Руси страовите батеріе кое поредъ куле Малаковъ сво приморѣ владаю. — Путови су тако рѣави у Криму да се немогу топови нигди съ места померити; гдѣ е пловача земля, ту е таква провала, да нигди нема дна. Русима е нестало сена и морали су сву своју кавалѣрију у Перекопъ послати.

— Генералъ Ливецъ кои носи одъ цара Александра уцутствія князу Горчакову приспѣо е 1. Марта у Бечъ; и онда ће одма почети се конференције,

— Све новине, кое су се нададе да ће се смрђу цара Николе и ратъ свршити, сада слабо проричу миръ, и не надаю се великомъ успѣху одъ бечке конференције. Манифестъ цара Александра II. у комъ се онъ нада да ће Богъ испунити подъ нѣмъ намѣрениа и желѣ великогъ Петра, Катарине, Александра и скороуповногъ цара Николе, врло е забригнуо оне кои се миру радују. „Баремъ“ новине веле „да нѣ споменуо Катарину, коя е на херзонскимъ вратима дала написати: „овуда е путъ у Цариградъ.“

— Руси праве два главна логора у Криму, еданъ подъ предводительствомъ Остен-Сакена према Черной я Балаклави, а други подъ предводительствомъ генерала Рида према Евпаторіи. Помоћъ Русима у Кримъ приспѣла е 11, пр. м. подъ генераломъ Павловомъ. Генералъ Лидерсъ јоштъ е у Одеси.

— Енглески паробродъ „Морна“ кои е одъ Белфаста у Лондонъ војнике носіо, потопіо се са свимъ у море, само капетанъ и 28 солдати могли су бити спасени.

— *Фремд. благъ* јавля изъ Браила одъ 12. Фебр. да су Руси одъ Рени на неке аустриске лађе, кое су Дунавомъ ишле, изъ топова пуцали, премда су лађе были на првый позивъ одма стале. При томъ догађаю погинуо е еданъ думенциа, и еданъ лађаръ опасно е ранѣнъ. Лађе нѣте пошто су одъ Руса визитиране, пуштене су да плове далъ своимъ путемъ. Село Сулину Руси су са свимъ разрушили а ушѣ Дунава кодъ Сулине, нису Енглезн очистили као што су новине јавляле, и тако за дуго јоштъ немогу паробродн тамо пролазити.

— У Цариградъ приспѣ ће пѣмонтека войска до 15. ов. м. и одма ће продужити свой путъ у Кримъ. Коняници дођн. ће подъ команду француску, и извесеће се у Евпаторіи. Земљтресъ кои се обично свакогъ пролећа у малој Азији догађа, ове е године врло велику штету причиніо, нарочито у Бруссел стровалио е две цаміе и 260 кућа.

— При бытки 12. Фебр. највыше саюзници зато су страдали, што су ий Руси намамили на лагуме, кое е генералъ рускѣй Крустовъ запалио, онда, кадъ су се саюзници преко тогъ подкопаногъ поля хтели вратити. Изъ тога заключаваю да су Руси само зато и начинили онај шанацъ кодъ Сапура, да бы саюзнике на свое лагуме привукли, као што имъ е и изпало за рукомъ. Саюзници пакъ одъ неко доба престали су копати лагуме.

— Изъ Марзели јавляю да се опетъ 25 лађи војника и војнички потреба натоварило и за у Кримъ кренуло. Типографія, коя е спремна да съ царемъ иде, већ е отишла.

— Осимъ две коняничке регемента говори се такође да ће и 7700 војника енглески, чакъ изъ Индіе преко Александріе у Кримъ дођн.

— У Шпаніи у скупштини Кортеца 16. пр. м. после дугогъ препирке одобрили су § 2. устава кои вели: да ни еданъ Шпаньолацъ или странацъ неће бити гонѣнъ зато, што нѣ католичке вѣре. — Противу тога све су мадридске новине писале.

— Царъ Наполеонъ казао е своимъ министерима: „Господо ово велико приключеніе (т. е. смрть цара Николе) нѣ ништа станѣ стваріи променуло, зато да мы свой посао далъ као и до садъ радимо; као да се нѣ ништа ни догодило.“

— *Фремд. блату* одъ 16. Фебр. пишу изъ Варне: да су Турци (по званичномъ извѣстію адмирала Ахмедъ-паше) на бытки одъ 5. Фебр. кодъ Евпаторіе кое ранѣны кое мртвы имали 1900 војника, одъ кои 460 леже у шпиталу у Варни.

Течай у Бечу 27. Фебр. сребро: 27 $\frac{1}{2}$ злата: 31 $\frac{1}{2}$.

У Београду данасъ 1 дукать 5 фор. 50 кр. сребра за банке. Сребро 25 %.